



Τι;

Ναι. Είναι σπάνιες σήμερα στη ζωή μας οι συνειδήσεις οι άγρυπνες. Τα νηφάλια πνεύματα. Της αλήθειας οι μάρτυρες.

Οι ψυχές οι ανύστακτες, των οποίων τη φλόγα οι άνεμοι των καιρών δεν τη σβήνουν. Την αναρριπίζουν.

Είναι οι ηρωικές υπάρξεις, των οποίων την κόρη των ματιών το πυκνό σκοτάδι δεν την αχρηστεύει. Τη διαστέλλει.

Αλίμονο σ' όσους ζητούν να συμβιάσουν τ' ασυμβίβαστα. Και τ' αουνταίριαστα να ταιριάξουν.

Μιλώντας ο Σολζενίτουν για τη φλόγα της ψυχής που άβεστη πρέπει να μένει, προσθέτει:

«Το σημαντικό είναι να μην τη σβήσουν στον αιώνα μας – αυτόν τον αιώνα του ατσαλιού και του ατόμου...».

Καιρός λοιπόν γι' αποφάσεις. Χωρίς αναβολές.

Είμαστε όμως έτοιμοι για τη μεταλαμπαδέυση της φλόγας της ψυχής μας στις συνειδήσεις της ακοίμητες;

Να μεταγγίζουμε της καρδιάς μας το αίμα στη γενιά την καινούργια; Να δίνουμε της πίστης τη μαρτυρία με το θάρρος τ' ανάλογο και τη συνέπεια;

Οι καιροί μας επιτρέπουν τέτοιους προβληματισμούς: Οι γιορτές: Ένας σταθμός. Ανάβρυσμα ζωής. Κι εμπνέουν φρόνημα εσωτερικό. Και στάση ψυχής σωστή.

Οι γιορτές. Ευκαιρία κι αφορμή. Μα και τρόπος γι' απόκτηση εσωτερικών αντιστηριγμάτων. Για περαιτέρω ευαισθητοποίηση των ηθικών αισθητηρίων τους.

Δεν αποκλείεται βέβαια στην εποχή μας να βρισκόμαστε διαρκώς μπροστά σε όλο και πιο καινούργιους Κρανίου τύπους. Όλο και πιο αριστοτεχνικά χαλκευμένα (χρυσά ίσως) καινούργια καρφιά.

Τούτη η πραγματικότητα δεν (θα πρέπει να) ανακόπτει την πορεία μας.

Ο Χριστιανός εμπνευσμένος από τούτα τα μεγάλα γεγονότα, καλείται σ' ανηφορίες να οδεύει. Και να σαλπίζει παιάνες Χριστιανικής ομολογίας.

Γνωρίζει πως «ουδείς εν τω ουρανώ ανήλθε μετά αναπαύσεως» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

Σκύβοντας στις πίστης την απλότητα νιώθει ο σύγχρονος Χριστιανός να παίρνει απ' αυτήν της απολογίας τον ηρωισμό, πλεγμένο με της ομολογίας το στεφάνι.

Η πίστη τούτη του ανάβει μια πυρκαγιά θείου ζήλου. Που όλες οι θάλασσες κι όλα της γης τα ποτάμια δεν μπορούν να τη σβήσουν.

Γίνεται έτσι στους δυσχείμερους τούτους καιρούς «σήμαντρον Θεού» (Χρυσόστομος). Η αλήθεια, εκκαμινευμένη στου χρόνου και των αιώνων το καμίνι, περνά κι από το καμίνι της δικής του ψυχής. Αποδεικνύει έτσι την αντοχή και τη λάμψη της, ενώ σκορπά γύρω της τους υπέροχους πνευματικούς ιριδισμούς της. Εκείνους, που δίνουν τη γοητεία σ' όσους τη βιώνουν. Τη σιγουριά σ' όσους την ακολουθούν. Ποτέ κανείς δεν γελάστηκε, επειδή ακολούθησε την Αλήθεια.

Καιρός ν' ανασκουμπωθούμε λοιπόν. Να δούμε πού στέκουμε. Να δώσουμε το δικό μας στίγμα το πνευματικό. Οι κορφές περιμένουν.

Του καινούργιου χρόνου το βιβλίο. Ανοιχτό μπροστά μας. Οι σελίδες; Λευκές. Αναμένει εμάς.

Ατενίζοντας το νέο έτος



Οι μέρες των εορτών είναι πάντα μέρες χαράς, μέρες των ευχών και των ελπίδων. Και είναι αλήθεια πως όταν λιγοστεύει η χαρά, όπως συνήθως την περιορίζει ο άνθρωπος στην απόλαυση των υλικών αγαθών, τόσο πληθαίνουν οι ευχές. Και οι ελπίδες αναβλασταίνουν μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, ανατροφοδοτούμενες από όνειρα και προσδοκίες. Η στέρηση πάντα λογίζεται ως καλός σύμβουλος, γιατί πλουτίζει τον άνθρωπο εσωτερικά και τον ενεργοποιεί, όταν η πραγματικότητα τον αδυνατίζει τις προϋποθέσεις για καλοπέραση και ευζωία. Τότε είναι που ξυπνάει μέσα του η έγνοια να προσπαθήσει, να ενδιαφερθεί, να βελτιώσει τις συνθήκες διαβιώσεώς του, να αυξήσει όχι μόνο τα υλικά αγαθά του, αλλά και καθετί το πνευματικό, που τον βοηθάει να πλουτίσει και να εξασφαλίσει άνεση και ευημερία και κυρίως την ψυχική του γαλήνη.

Όμως εφέτος η είσοδός μας στο νέο έτος πραγματοποιείται με ελάχιστες ελπίδες, γι' αυτό και το χαιρετίζουμε με πολλές ευχές. Όλοι σχεδόν οι λαοί ζούνε με συστολή της αισιοδοξίας τους, γιατί σε όλο τον κόσμο επλεόνασε η αδικία και η εκμετάλλευση και λιγότεψε η καλωσύνη και η ανθρωπιά. Το πνεύμα παραθεωρείται και τη θέση του παίρνει η τεχνολογία με κορύφωση την κατάφαση στην κυριαρχία της μηχανής. Έτσι, πέρα από την τεχνολογία και την τεχνοκρατία έχουμε την μηχανοκρατία, δηλαδή την πλήρη επικράτηση της μηχανής, του μηχανολογικού, καταχρηστικώς λεγομένου πολιτισμού, που τείνει να εξαφανίζει ό,τι ευγενές και ωραίο υπήρχε στην καρδιά του ανθρώπου.

Η τεχνολογία τουλάχιστο διατηρεί κάποια όρια στη συμπεριφορά και τη δομή του ανθρωπίνου όντος. Διατηρεί κάποια εναισθησία και κάποια ομορφιά. Στο σύγχρονο μηχανοκρατικό πολιτισμό αυτά είναι τελείως άγνωστα. Αντί η μηχανή να θεθεί στην υπηρεσία του ανθρώπου, ο άνθρωπος υπετάγη στα ψυχρά και άκαρδα κελεύσματά της και έγινε υπηρέτης και δούλος της. Η μηχανή έκλεψε την καρδιά του ανθρώπου και τον άφησε ένα εξάρτημα άψυχο και άκαρδο στο περιθώριο της ζωής. Η μηχανή δεν του την έκλεψε, ο ίδιος κατέστησε τη μηχανή αφέντρα και κυρίαρχο της καρδιάς του, αποποιούμενος όλη την ευγενή παρουσία των αισθημάτων της.

Η ιδεολογική ψευδολογία του διαφωτισμού, με τη λαίλαπα της φιλοσοφίας του «νεκρού θεού» και με απότοκα τα καταστροφικά εκβλαστήματα του μοντερνισμού και του προοδεντισμού, αφού πέρασαν από την οικο-

γένεια και το σχολείο, θραύοντας όλα τα πνευματικά στηρίγματα τους, δημιούργησαν την πολιτική σχιζοφρένεια, τον ηθικό αμοραλισμό, την εκβαρβάρωση της κοινωνικής ζωής.

Μια υγιής κοινωνία πρώτη και έσχατη έγνοια της έχει τους νέους, τα παιδιά της. Ας κοιτάξουμε γύρω μας, για να καμαρώσουμε σε ποιο σημείο βρίσκονται οι νέοι μας σήμερα. Η κοινωνία μας κλυδωνίζεται και η πνευματική κρίση που τη μαστίζει, αφήνει τα παιδιά της να πεθάνουν πριν γεννηθούν.

Η αφαίμαξη που συντελείται στον αιώνα μας είναι χειρότερη από της μεταπολεμικής εποχής. Τότε είχαμε την μετανάστευση χειρωνακτών. Τώρα έχουμε την μετακόμιση εργατών του πνεύματος και επιστημόνων. Τα πιο δυνατά μυαλά τα κερδίζουν σήμερα και τα χείρονται οι μεγάλες μονοπωλιακές τράπεζες.

15.000.000 παιδιά πέθαναν πρόπερσι από πείνα και ανέχεια στον κόσμο. Τέλη του 2011, το 10% του επιστημονικού δυναμικού (120.000 άνθρωποι) βρισκόταν εκτός Ελλάδας. Την τετραετία 2007-2011, οι μετανάστες από την Ελλάδα ανξήθηκαν 73%. 6.000 Έλληνες γιατροί μόνο στη Γερμανία! Ούτε ένας ούτε δυο, αλλά χιλιάδες Έλληνες εκφράζουν την πρόθεση να μεταναστεύσουν. Μόνο και μόνο για να δραπετεύσουν από το κοινωνικό αδιέξοδο[...]

Η Εκκλησία της οποίας το κήρυγμα και ο προορισμός είναι να συμβάλει στην επικράτηση της Βασιλείας του Χριστού στη γη, εύχεται πάντοτε για την «ειρήνη του σύμπαντος κόσμου» και φωνάζει σε όλους: «δικαιοσύνην μάθετε οι ενοικούντες επί της γης» δείχνοντας συγχρόνως τον ουρανό «ότι πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθεν εστιν...».

Η αποτυχία του πολιτισμού, των κοινωνιών και της πολιτικής εξουσίας έγκειται στο ότι αρνήθηκαν τον Θεό και σφετερίζονται την εξουσία που τους έδωσε, ώστε να μη θέλουν να την ασκήσουν ως διακονία, προς όφελος των συνανθρώπων τους. Και είναι πρόδηλον, ότι χωρίς μεάνοια και επιστροφή στο θέλημα του ζωντανού Θεού της αγάπης, ο ουρανός είναι κλειστός και η γη παραμένει στείρα. Όσες ευχές και αν πούμε, θα είναι λόγια χωρίς αντίκρουσμα. Μόνο η μεάνοια θ' ανοίξει τον ουρανό και θα καρπίσει τις ευχές μας! (Πρωτ. Ενάγγελος Παχυγιαννάκης)

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρσός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760